

דַּרְשֵׁתִי קִרְבָּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת וישב, תשפ"ו

להודות על כל טיפה וטיפה

"קבעו שמונת ימי חנוכה אלו בהלל ובהודאה". כל המטרה של ימי החנוכה – לדעת להודות ולהלל לקדוש ברוך הוא. זה כל המהות של חנוכה.

ולכן הסעודות שאוכלים בחנוכה זה סעודות רשות, כי אין המטרה לאכול, המטרה לדעת להודות להשם. וגם כל המהות של הבריאה שלנו שבאנו לעולם, זה רק בשביל לדעת להודות לקדוש ברוך הוא.

זכינו השבוע שירד לנו גשם. תודה להשם. בגמרא במסכת תענית, וככה גם נפסק בשולחן ערוך (סימן רכא), שם כתוב שיש גם ברכה: "מודים אנחנו לפניך על כל טיפה וטיפה שהורדת לנו".

תגיד, מה טיפה אחת יכול לעשות? אני לא מבין, על מה אני מודה? על טיפה אחת? היום אנשים מודים האם הכנרת התמלאה בעשר סנטימטר, במטר, בעשר מטר? כמה ירד גשם? תשמע, אחד גיד לך: "אצלנו ירד טיפה אחת". טיפה? אתה מודה להשם על טיפה שירדה? אבל חז"ל קבעו על זה ברכה: "מודים אנחנו לפניך על כל טיפה וטיפה שהורדת לנו".

ואחר כך ממשיכים "נשמת כל חי" עד "ברוך אתה השם רוב ההודאות". יש ברכה על כל טיפה! חז"ל הבינו – לא מודים על הגשם, מודים על כל טיפה שהורדת לנו.

מיליארד מלאכים ממונים על טיפה אחת

הבאתי מדרש פה. אם זה לא היה כתוב, לא הייתם מאמינים שיש כזה מדרש. אני קורא לכם.

מדרש דברים רבה, פרשת כי תבוא. רב יהודה בר יחזקאל אמר: בשעה שהיה רואה את הגשמים יורדים היה מברך. [מה היה מברך?] יתפאר יתגדל יתקדש יתברך שמו של הקב"ה, מי שאמר והיה עולם. [למה? תקשיבו, אני אומר לכם, אם הדברים לא כתובים אי אפשר לאומרם] – שהוא ממנה אלף אלפים ורובי רבבות של מלאכים על כל טיפה וטיפה שירדת.

שמעתם? כל טיפה שירדת ממונים עליה אלף אלפים. אלף אלפים – זה מיליון. אלפי אלפים – זה מיליארד. רובי רבבות – זה עשר מיליארד מלאכים על כל טיפה וטיפה שירדת!

אין! אי אפשר לתאר את זה. אין לנו הבנה כשטיפה של גשם יורדת, איך זה מתבטא בשמיים. למה? "מכאן עד הרקיע ת"ק שנה, והגשמים יורדים ואין טיפה מתערבת בחברתה". זה הסיבה. לכן רב יהודה בר יחזקאל היה מודה ומשבח על כל טיפה שירדת. כמה צריך להודות על טיפה שירדת! ולכן בחז"ל קוראים לזה "גבורות גשמים". זה דבר גדול. זה ענק. למה זה ענק? כי אם ירדו עשר טיפות, זה עשר מיליארד של מלאכים ירדו לך לפה. עשר טיפות! ואם ירד כמו שירד, אין לנו הבנה.

זה על גשם שירד, שזה כביכול כדרך הטבע. ועל אחת כמה וכמה כשבן אדם קורה איתו ניסים ונפלאות – איזה מלאכים, איזה שפע בשמיים יורד! ועד כמה בן אדם צריך לדעת להודות לקדוש ברוך הוא. עד כמה!

ולכן חז"ל קבעו לנו את ימי חנוכה, זמן מיוחד שיהיה לך זמן להודות ולשבח את הקדוש ברוך הוא.

קשה לנו לחיות את הדברים הללו, ולכן יש לנו חנוכה עכשיו, שמונה ימים להתחיל להודות. לא להודות על הדברים הגדולים, אלא להודות על הטיפות שירדת! לדעת שזה "גבורות גשמים".

לכל טיפה יש כתובת - הכל מדויק!

ועל זה כתב המכתב מאלוהיו ש'גבורות גשמים' זה גם שלכל טיפה יש כתובת. הוא כותב שאם אדם מוציא את הראש שלו מהחלון ופתאום נפלה לו טיפה על האף, כי ככה נכתב למעלה בשמיים, שהטיפה הזאת תגיע עד האף של הבן אדם הזה. יש כתובת לכל טיפה! עכשיו אתה מתחיל להבין איך יש כתובת – בטח, אם יש לך על כל טיפה מיליארד מלאכים, זה מסודר בול! לא מסודר בדיעבד – מסודר בדיוק! איזה דבר גדול זה! כמה צריכים להודות על מה שאלוקים נותן לך שפע! איזה דבר זה, דבר שלא ניתן לתיאור!

הסיפור של פנחס הופמן – ניסים עצומים בזכות הודיה

סיפר הרב שלמה לוינסטיין שליט"א. איזה סיפור אני אומר לכם! נורא! נסעתי לארצות הברית לשיעורים. פגשתי שם אחד בשם פנחס הופמן. סיפר לי פנחס הזה: "במשפחה שלנו התחתנו שלוש אחיות. עכשיו, יש לנו שלושה גיסים. והם לא זכו לילדים. צער גדול!"

החלטנו שאנחנו עולים לארץ ישראל ובאים להתפלל בציון של רבי שמעון. רבי שמעון פועל ישועות! הגענו לארץ, כל השלושה זוגות, שכרנו אוטו של שמונה מקומות, ואנחנו נוסעים לרבי שמעון.

נסענו במהירות באחד הכבישים פה בצפון. היה כתם של שמן על הכביש, לא ראינו אותו. כשדרכנו עליו האוטו הסתחרר, עשה חריקות, עף לקצה של הכביש, משם התהפך מעל הגדר בטיחות וצנח למטה, הגיע לוואדי למטה והתרסק!

אנשים שהיו לפנינו, מאחורינו, ישר הזמינו אמבולנסים. אמרו: 'לא נשאר זכר מהאנשים האלו!' כי באמת לפי מה שהיה, לא נשאר זכר."

מספר הבן אדם: "זה היה בערב ראש חודש ניסן. הגיעו אמבולנסים, מכבי אש. יצאנו בריאים ושלמים! חוץ מאחד שנשברה לו הרגל. השאר – מכות יבשות קלות. אף אחד

לא האמין. לא מציאותי בכלל! אבל אין ברירה, לקחו אותנו לבית חולים, עשו סי.טי.על כל הגוף. הכל מושלם! חוץ מאחד, כמו שאמרנו, שנשברה לו הרגל. שכבנו כל השישה – שלושה גיסים, שלוש אחיות – שוכבים בחדר מיון. ואנחנו אומרים לעצמנו: 'וואו, תשמע, למה באנו לפה לרבי שמעון? להתפלל שזוכה לילדים. למה ילדים? שזוכה שבעזרת השם הילדים יעבדו את השם.

נו, איזה דרגה אתה יכול להגיע הכי גבוהה שיכול להיות? להודות להשם על מה שהוא מטיב איתך! תראה מה השם הטיב איתנו עכשיו! בוא נקבל על עצמנו עכשיו כשאנחנו מרגישים את ה'להודות', באמת לדעת להודות לקדוש ברוך הוא.

אבל אין אנחנו נתפסים את זה? היום אתה מתלהב, עוד שבוע אתה כבר שכחת מזה! לכן נקבל על עצמנו שכל יום אומרים 'עלינו לשבח' כמו שצריך. בהודאה, מילה במילה. כי כל 'עלינו לשבח' – המטרה שלו זה להודות לבורא עולם. ולאחר מכן נזכיר איזה הודאה על איזה דבר חסד שהשם הטיב איתנו.

בליל הסדר כבר היינו בחזרה בארצות הברית, ושם עשינו את ליל הסדר. ברוך השם, התחזקנו בזה מאוד מאוד!

ב-ב' בחודש טבת – תשעה חודשים אחר מכן – אומר לו הרב פנחס: נולד לי בן! יומיים אחר כך נולד לגיסי השני בת. חמישה ימים אחר כך, ב-ב' בטבת, נולד לגיסי השלישי בן!"

אמר ר' פנחס: "תדע לך, עשינו את הכל! אתה יודע כמה סגולות עשינו, כמה תפילות, כמה דמעות, כמה רופאים – שום דבר לא עזר! כשקיבלנו על עצמנו להודות לקדוש ברוך הוא ולשבח..."

עצה גדולה להתרגל להודות לבורא עולם

ועוד דבר הם אמרו: "כשאתה רוצה להודות להשם על זה שאתה רואה בעיניים. בן אדם אומר לעצמו: 'כן'. אבל כולם רואים בעיניים, וכך הוא לא מודה מהלב.

מתי אתה מודה מהלב? כשאתה עובר ברחוב ואתה רואה בן אדם עיוור. שם, ברגעים האלו תעמוד בצד. תודה לאלוקים שאני רואה בעיניים שלי שם ההודאה יוצאת מהלב! אתה רואה בן אדם על כיסא גלגלים, לא יכול ללכת. תעמוד בצד. שם אתה יכול להודות! אתה מרגיש – תודה אלוהים, יש לי רגליים ללכת! וזהו הבאנו את כל הישועות!"

עסקה משתלמת עם בורא עולם... תודה!

ומי שהשתמש בזה זה היה דוד המלך! קוראים את זה כל יום, אבל בחנוכה זה חלק מהמזמור. "מזמור שיר חנוכה הבית".

בקטע האחרון של המזמור דוד המלך מבקש מאלוקים שיחיה אותו. איני יודע מה הצרה שעברה שם, אבל אני מספר מה שדוד המלך אמר: אלוהים, מה בצע בדמי? תגיד אלוהים, מה תרוויח שאני אמות? בוא נגיד שאני מת – מה תרוויח? בְּרַדְתִּי אֶל שְׁחַת – שאני ארד לקבר. תגיד, הַיּוֹדֵךְ עֶפֶר? בן אדם שנמצא בתוך העפר – מת, האם הוא יכול להודות לך? הַיְיָ אֱמֶתֶךָ – האם הוא יכול להגיד את האמונה שלך? הוא לא יכול! תשמע אלוהים, יש לי עסק איתך! אני אומר לך – משתלם! מה העסק? שְׁמַע ה' וְחַנְּנִי – תן לי תמנת חינוס. לא מגיע לי באמת, חינוס. ה' הִיָּה עֲזָר לִי – כל מה שאני צריך, תתן לי הכל.

ואלוהים אומר נו... תגיד, מה אני אמור לעשות למענך? מה אתה אמור לעשות – אני אגיד לך מה אתה אמור לעשות: הַפְּתֵךְ מַסְפְּדִי לְמַחוּל לִי – במקום שיהיה לי מספד ובכיות, הפוך! תעשה לי ריקודים! שיהיה שמחות!

נו, מה עוד? וגם פְּתַחְתָּ שִׁקִּי – יש לי שק עלי. שק זה נועד לצער. פתח את השק הזה, שחרר אותו! וְתַאֲזְרֵי שְׂמֹחָה – תשים לי אזור [גד] של שמחה!

נו, מה אתה תרוויח מזה אלוהים? אני אגיד לך למה זה משתלם: לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד – אם אתה באמת תעשה דבר כזה, אני אומר לך! וְלֹא יֵדַע, ה' אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֵדְךָ! אני תמיד אודה לך! משתלם! אני אומר לך אלוהים – זה משתלם!"

ככה דוד המלך משכנע את אלוהים – משתלם! למה משתלם? כי אם תעשה לי ניסים ונפלאות, אני אודה לך!

קחו עמכם דברים... תגידו תודה רבה

הזכרנו את זה פעם, מהנביא הושע, מה שרש"י כותב שם. ואני אומר לכם, כדאי לראות את זה, כי זה נשמע לא אמיתי. תפתח בפנים, תסתכל מה שאני אומר לכם – זה אמת לאמיתה!

אלוקים שולח ביד הושע הנביא נבואה. אומר לו (הושע יד, ב-ג): "שובה ישראל עד השם אלוהיך". למה? "כי כשלת בעוונך". אתה יודע כמה אתה עושה עוונות? נו, אז מה נעשה? "קחו עמכם דברים ושובו אל השם". ומה נעשה? "אמרו אליו כל תישא עוון". כותב רש"י "אמרו אליו תמחל לנו על כל העוונות שלנו". ומה? "וקח טוב". ואנחנו נגיד לך תודה רבה.

איזה עסק משתלם! לא אני אומר את זה – אלוהים אומר את זה לנביא! קח את כל העוונות, תמחק לנו את כל העוונות. מה אלוהים ירויח מזה? בוא נגיד אני מחקתי לך את כל העוונות – אתה יודע מה אתה תרוויח? אנחנו נגיד לך תודה רבה! שווה!

סימן שאין לנו הבנה מה הגדול כשבן אדם יודע להודות לקדוש ברוך הוא! אין לנו הבנה! זה הרעיון. לנו נראה כאילו בסדר, הודית להשם, פחות הודית, זה תשמע נו, נחמד כזה. זה לא נחמד! אם דוד המלך מבין שרק בזה אני יכול לשכנע את אלוהים, אז תבין שזה העוצמה הגדולה ביותר שיכולה להיות! זה רק להודות!

מכתב האדמו"ר מקלויזנבורג על מה שהוא עבר

יש פה מכתב שכתב אותו האדמו"ר מקלויזנבורג. זה האדמו"ר מצאנז הקודם (רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם). תשמעו את המכתב. אני לא יודע אם אפשר לקרוא אותו. רק שבנין מה הוא סבל ובמה הוא תולה את כל הישועות שלו. איזה דבר גדול! אני אקרא את הלשון (לפיד האש עמוד תקנד):

כותב הרב: "הייתי רב בקלויזנבורג שבהונגריה. משם הובילוני הנאצים למחנה השמדה באושוויץ. בו הושמדתי כל משפחתי – אחי ואחד עשר ילדי. הגדול בגיל עשרים ואחד, הקטן בגיל שנתיים. שם הושמדו אמי, אחי, אחיותי וכל משפחותיהם. שם הושמדה כל משפחת אשתי, ושם הוכרעו לטבח כל משפחות בני אבי ואמי – יותר מאלף איש. נותרתי אני לבדי. התענית ביעינויים על-אנושיים, באושוויץ, בוורשה, ובדכאו, ואף נורית פעמיים" – ככה הוא מספר מה שהוא עבר.

אף פעם לא באתי בטרוניה כלפי שמיא!

ופעם בדרשה של חידושי תורה הוא הוסיף ואמר (לפיד האש עמוד תלד): "הרבה פעמים חשבתי והתבוננתי – הנה עזרי השם יתברך וריחם עליי אחרי כל התלאות הייסורים והצרות שעברו עליי. זכיתי להיבנות ברוך השם מחדש! זכיתי לזרע ברוך השם, בנים וחתנים רבנים. זכיתי גם כן להקים ישיבה מפוארת שצומחים מתוכה גדולי תורה ויראה. זכיתי עוד הרבה... [הקים את מפעל הש"ס שנבחנו שם מאות ואלפי דפים בחדוש. הקים את בית הרפואה לניאדן]...והנני עומד ומשתאה – איזה דבר טוב עשיתי אי פעם לנחת רוח לפניו יתברך שגמלני כל זה?

והגעתי סוף סוף למסקנה שהדבר הטוב היחיד בלבד שאני יכול לזקוף לזכותי הלא הוא – שבזמנים הקשים ביותר שעברו עליי, **אף פעם לא באתי בטרוניה כלפי שמיא!** וכל גל וגל שעבר עליי נענעתי לו בראשי וקיבלתי אותו באהבה!"

איזה נורא זה! רק לא בא בטרוניה! לא, לא אמרתי לך להודות – להודות זה כבר נקרא פלוס! לא, רק לא להתלונן. תראה מה הוא עבר ותראה מה הוא זכה! והדבר היחיד שיש לי זכות – שמעולם לא התלוננתי.

אז אם בן אדם יודע להודות לקדוש ברוך הוא, יש מישהו שיכול להבין איזה עוצמה זה להודות להשם?

סיפור הרב שפירא – מזמור לתודה בניגון

סיפר הרב ראובן שפירא שליט"א, ראש ישיבת 'מקור ישראל' בפריז, היום הוא גר בהר נוף: "יום אחד למדתי שולחן ערוך וגיליתי את ההלכה שאף אחד לא מכיר אותה. איזה הלכה? 'מזמור לתודה יאמר אותה בניגון', למה? כי לעתיד לבוא, כביכול, כל ספר התהילים מתבטל. מה שישאר – רק 'מזמור לתודה'! זה מה שישאר!"

אמרתי לעצמי: וואי, איך אף אחד לא יודע מההלכה הזאת! אף אחד לא עושה מזה עסק! הלכה בשולחן ערוך! אני לימדתי את המשפחה, בכל מקום שהלכתי פרסמתי את ההלכה הזאת. ואצלי בבית זה הפך להיות חלק מהבית – לדעת להודות לקדוש ברוך הוא!"

סיפר הבן אדם: "היה הכנסת ספר תורה ובאו הרבה אנשים להכנסת ספר תורה. היו ריקודים גדולים. מחמת המרחב הגדול היה שם איזה בור, תעלה גדולה, חמש מטר עומק בפנים. שבינתיים לעת עתה כיסו אותה באיזה מכסה של פלסטיק. אבל מרוב שהיה הרבה צפיפות של אנשים אז רקדו וקפצו גם על המכסה של הפלסטיק.

המכסה של הפלסטיק לא עמד בלחץ של האנשים והמכסה נשבר. ומי שהגיע הראשון לבור, זה היה הבן שלי והוא צנח למטה חמש מטר! במקום הפוסקה כל התזמורת, והזמינו הצלה והיו צריכים לרדת עם חבלים לתוך הבור, והביאו את הבן שלי.

אמא שהייתה שם היא עלתה באמבולנס, לקחו אותה. הבן התחיל למלמל כל מיני דברים. אומר לה הרופא: 'תשמעי, זה הרגעים האחרונים של הבן שלך. דברי איתו כי זאת נפילה חמורה, לא לימדתי את המשפחה, בכל מקום שהלכתי פרסמתי את ההלכה דברי איתו כי זה מה שיש!'

אמא התחילה לבכות. האבא, הילדים, האחים, האחיות, כולם רצו לבית חולים. הגיעו לבית חולים, נכנסו, מחכים שם בבית חולים למעלה משלוש שעות. אחרי שלוש שעות נפתח חדר הניתוח והילד בעצמו יוצא! הולך ברגלי.

הרופאים אומרים: 'אנחנו ממש לא מבינים איך זה יכול להיות, אבל לא קרה כלום! לא רצינו להאמין! צילמנו אותו ועשינו סי.טי ועוד סי.טי. חמישה מטר לצנח למטה – חייב שיהיה משהו! לא יכול להיות שאין כלום! חייב שיהיה משהו! צילמנו, התבלבלנו, אולי עוד פעם – אין!'

מה אני אגיד לכם, כל מה שהוא למלמל ודיבר בגלל שהוא פשוט היה בלחץ גדול. וכיוון שהוא היה בלחץ גדול, אז לכן הוא סבל. אבל עכשיו אחרי כל מה שהיה, הוא נרגע. והוא בריא לחלוטין! הנה כל הצילומים, אין לו שום דבר!"

מספר האבא: אתה יודע, באופן ספונטני, כולם תפסנו יד והתחלנו לרקוד 'מזמור לתודה'!

לפי שכל השירות עתידיים להתבטל, והשירה הזאת 'מזמור לתודה' – לא בטלה לעולם! כמה צריך כל הזמן לחזור, לשנן, לדעת להודות – זה פותח שערים!"

אין שידוכים... אין דירה... אבל יש על מה להודות

סיפר איזה יהודי אחד: "בבית יש לי חמש בנות. אין שידוכים! אין אפילו הצעות של שידוכים! הבת הגדולה בת שלוש, ומתחתיה יש עוד ארבע בנות. אין שידוכים! גם אין הצעות, אין כלום! אנחנו לא יודעים מה לעשות!"

לא רק זה, נפלה עלינו עוד צרה. החברות שלי בכולל, הוא זוכה לחתן את הילדים. ילד אחרי ילד, מתחייב בדירות, נותן דירות ומתחייב. וכבר אין לו מאיפה להתחייב. הוא ביקש ממני אם אני יכול לחתום לו ערבות בבנק. כשהגעתי לבנק, אז הבנק אומר לי:

'זה לא סתם ערבות. אתה חותם ערבות – הפירוש שאתה גם משעבד את הדירה שלך על הערבות'.

טוב, לא הייתה ברירה. כבר הייתי בבנק. הבן אדם אומר לי: 'אל תדאג, אני משלם. הכל בסדר'. חתמתי לו ערבות. עבר אולי חצי שנה, הוא שילם. אחרי חצי שנה לא היה לו מאיפה לשלם, ואני נתקעתי.

אחרי כמה חודשים, אני מקבל מכתב מהבנק שמכיוון שהבן אדם לא שילם ואתה ערב – או תשלם או שהדירה שלך מוצעת למכירה!"

הבן אדם אומר: "לא מספיק שכל הילדים בבית תקועים, עכשיו גם בית אין! אחרי איזה תקופה קיבלתי מכתב מהבנק שהם לא רואים שאתה משלם, אז הם כבר מציעים את הדירה שלך למכירה.

סיפר הבן אדם: יום אחד הייתי באיזה חתונה של אחד מבני המשפחה. רואה אותי אחד מבני המשפחה, אומר לי: 'למה אתה ככה נפול?' 'עזוב, אתה לא יכול לעזור לי'. 'מה אתה דואג? ספר...'. סיפרתי לו. אומר לי: 'בוא איתי עכשיו! יש פה הבית ישראל מגור הוא יעזור לך!'

תשמע, אני לא חסיד. אין לי את הדברים האלה. אני לא קשור לאדמו"רים. 'מה יש לך להפסיד?' אמר לו. 'אין לך מה להפסיד! תבוא איתי! קיצור, הגיע הבן אדם לרבי, סיפר לרבי את כל מה שהיה.

אומר לו הרבי: 'תגיד לי, ועל כל מה שאלוקים הטיב איתך, אתה הודית לו פעם אחת? אז מהיום...'. אומר לו הרבי, 'מהיום' – שישים אחוז אתה מודה, ארבעים אחוז אתה מתפלל. אתה יכול ללכת! זהו!"

יצאתי בחוץ, אמרתי לעצמי: מה יש לי להפסיד? חזרתי הביתה, סיפרתי לאשתי: ככה הרבי אמר. והתחלנו להודות להשם! מה אני אגיד לך?

ברוך השם, אני בריא! אתה יודע כמה אני מכיר אנשים בשכונה לא בריאים? אתה יודע כמה אנשים לא בריאים? התחלתי להודות! ברוך השם, זכיתי להתחתן! אני לא בודד! אתה יודע כמה אנשים בודדים יש בעולם? ברוך השם, לא בודד! זכיתי גם לילדים! ברוך השם, אתה יודע כמה חברים יש לי שהתחתנו ואין להם ילדים? והילדים גם בריאים! כמה אנשים יש להם ילדים אבל מתמודדים איתם! ברוך השם, אני הילדים שלי בריאים!

וככה אני חוזר ומודה להשם ומתפלל אליו וזוכה ומתפלל. מספר הבן אדם, חצי שנה עבר, הבת הבכורה התחתנה. אחרי אולי חצי שנה, שנה – התחתנו כל החמש בנות!

בנוסף, עבר תקופה מסוימת שכבר הדירה עמדה בפני מכירה. כדרך נס – נפטרה אמא של החברותא שלי, ההוא שלקח את ההלוואה, והשאירה לו ירושה גדולה! הוא שילם את החובות והדירה נשארה אצלי!

אומר: אני רוצה להגיד לכם – זה פותח את השערים להודות להשם!"

איך לגנוב ניסים ונפלאות...

שמעתי בשם אחד האדמו"רים: "וקבעו שמונת ימי חנוכה" – 'קבעו' בחז"ל, בארמית זה 'לגזול' [פלוני קבען. בגמרא].

"וקבעו" – אם אתה רוצה לגזול את הניסים והנפלאות, נו, איך אתה גוזל אותם? על ידי שאתה יודע להודות ולהלל!

הרמב"ן – שידע האדם ויודה לאלוקיו שבראו...

כותב הרמב"ן - 'הרמב"ן הזה כדאי לקרוא אותו, זה סוף פרשת בא (קטע אחד לפני אחרון). כדאי לקרוא את הרמב"ן הזה, מחזק מאוד מאוד! כותב הרמב"ן: **'ולפיכך אמרו** (אבות ב, א) **'הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה', שכולם מצוות חמורות וחביבות מאוד מאוד.** [למה זה חביב מאוד? **שבכל שעה אדם מודה בהם לאלוקיו. וכוונת כל המצוות** - (מה המטרה של כל המצוות כולן? **שנאמין באלוקינו ונודה אליו שהוא בראנו.** [זה כל המטרה של כל המצוות! – שנאמין באלוהינו ונודה אליו שהוא בראנו].

והיא כוונת היצירה. שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה, [וואי, איזה שורה עכשיו יש פה! כותב הרמב"ן: **ואין אל עליון חפץ בתחתונים מלבד שידע האדם ויודה לאלוקיו שבראו.** [שמעתם? אין אל עליון חפץ בלמטה, הוא לא רוצה אותנו, רק על דבר אחד – 'מלבד שידע האדם ויודה לאלוהיו שבראו!']

וכוונת רוממות הקול בתפילות וכוונת בתי כנסיות וזכות תפילת הרבים – זה שיהיה לבני אדם מקום שיתקבצו ויודו לאל שבראם והמציאם, ויפרסמו זה לזה ויאמרו לפניו 'בריינתך אנחנו'. [זהו! זה כל המטרה של כל המצוות! כל מה שאנשים רוצה מאיתנו – זה המטרה היחידה שיש – שנדע להודות לקדוש ברוך הוא].

חנוכה – זמן להודות ולהלל

זה כל המהות של חנוכה! ולכן בחנוכה כל אחד ימצא זמן לעצמו באמת לדעת להודות לקדוש ברוך הוא על מה שהטיב איתו, על מה שזיכה אותו. ובפרט אם הוא לומד תורה – אין לך הודאה יותר גדולה מזה! אתה יכול להודות על הכל, אבל הא'–ב' שלו, אחרי הכל שאתה זוכה ללמוד תורה – זה זכות הכי גדולה שיכולה להיות בעולם! הכי הכי גדולה בעולם שיכולה להיות!

זה בן אדם צריך להודות, למצוא זמן להודות להשם על כל מה שהשם מטיב איתו, כל מה שהשם עושה איתו. וכל אחד אחר כך בעזרת השם יפרסם לעצמו את הניסים והנפלאות שבורא עולם מטיב איתו. וזה הזמן של החנוכה!

ולכן בחנוכה, אחרי הדלקת נרות חנוכה, תעשה בבית איזה ריקוד! אל תתבייש! זה זמן גדול! באמת זמן גדול! זמן של להודות לקדוש ברוך הוא!

והשם יעזורנו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן!